

Dierenmishandeling

‘Zal ik de kok vragen of hij een paar uitjes wil bakken?’ vraag ik twee dagen later.

‘Nee, bedankt,’ zegt Anna.

‘Als het kan,’ zegt Edgar. Hij kijkt Anna aan terwijl hij met een verraste blik in zijn ogen naar de gehaktballen wijst.

‘Gehaktballen,’ zegt Anna.

‘Gehaktballen,’ bevestigt Edgar.

De kok spoelt de houten snijplank schoon en pelt, hakt en bakt uien. Dat deze groente al duizenden jaren wordt geconsumeerd is nogal merkwaardig, en dat de oude Egyptenaren deze zelfs aanbáden, valt niet gemakkelijk te begrijpen, denk ik. Of komt het doordat de concentrische schillen en vele lagen als het ware symbool staan voor ‘het eeuwige leven’ en ‘het zonnestelsel’? Ik herinner me dat vriendjes van school het vroeger wel hadden over ‘uienvreters’ als ze het over immigranten hadden. Dat was grappig. In het dorp waar ik ben opgegroeid, werden nauwelijks uien gebruikt bij het koken. De kok schuift de gebakken uitjes op een middelgroot bord, dat ik voor Edgar neerzet met het embleem van De Hills op twaalf uur precies, als je je het bord als een wijzerplaat voorstelt.

‘Dank je,’ zegt hij. ‘Wil jij niet?’ Ik schud mijn hoofd. Hij weet best dat ik nooit eet als ik aan het werk ben.

‘Ik ben niet zo gek op uien.’

‘Ik ook niet,’ zegt Anna.

‘Vroeger dachten ze dat je sterk werd van uien,’ zeg ik.

‘Hoezo sterk?’

‘Sterk. Gladiatoren wreven uien over hun spieren om sterk te worden. In de middeleeuwen waren uien zo belangrijk dat mensen de huur met uien betaalden.’

‘Dat verzin je,’ zegt Edgar.

‘Nee.’

‘Kon je in een winkel met uien betalen?’ vraagt Anna.

‘Dat weet ik niet. Misschien hadden ze toen geen winkels. Maar als je kaal was kon je je haar terugkrijgen. Je werd er sterk van. En potent.’

‘Wat is potent?’ vraagt Anna.

‘Een keiharde penis krijgen,’ zegt Edgar.

‘Waarom zou je dat willen?’ vraagt Anna.

‘En denk eens aan al die arme indianen. Wij hebben de uien naar Amerika gebracht,’ zeg ik.

‘Wij?’

‘De Europeanen. In Amerika vonden we aardappels, kalkoenen, goud en tabak. En koffie. En cocaïne. Die namen we mee terug. Maar de uien brachten we daarheen. Wat denk je dat de indianen daarvan dachten?’

‘Ze vonden uien vast niet lekker.’

‘Maar nu zijn er geen indianen meer,’ zegt Edgar.

‘Jawel,’ zegt Anna. ‘Catarina uit mijn klas is een indiaan.’

Haar lach wordt eerst met gesloten mond afgeleverd, maar dan trekt ze haar lippen zo ver op dat die zich scheiden. Het is alsof er voor die veelbesproken tandboog een gordijn wordt weggetrokken. Het Vrouwmeisje schenkt mij haar hele parelketting, haar glimlach doet alles om zich heen uiteenspatten.

* * *

Het is bijna kwart voor twee. Dat is zo ongeveer het tijdstip waarop een kind van Anna's leeftijd de schooldag beëindigt, neem ik aan. Of hoe zit het? Is ze ingeschreven bij een soort buitenschoolse opvang? Een bso? Had Edgar mij een tijd opgegeven, dan hoefde ik me met betrekking tot Anna's aankomst niet aan speculaties of waanvoorstellingen over te geven. Snel pers ik me achter de kok langs en haast me naar de kleedruimte. Nul berichten van Anna. Geen enkele van Edgar. Opnieuw kijk ik naar een blanco scherm. Eventjes scrollen moet toch kunnen. Eerst zie ik een plaatje van SpongeBob die twee maiskolven omhoog probeert te houden, een in elke oogbol, dan een vroege clip uit de jaren negentig van Eminem die in Detroit over 'pickles' staat te rappen terwijl hij uienringen frituurt. Verder kom ik nog te weten dat Joodse families die destijds voor de nazi's waren gevlucht, nu Duitse passen aanvragen vanwege de toestand in Groot-Brittannië. Die verrekte Edgar ook!

* * *

De van kort stekeltjehaar voorziene Vanessa komt aanzetten met de bloemist in haar kielzog. Hij volgt